

TMMOB
İSTANBUL İL KOORDİNASYON KURULU

KAÇAK KENTLEŞME VE İMAR AFFI **Forum - Panel**

21 Eylül 1996/ İstanbul Büyükşehir Belediyesi Meclis Salonu

Dr. Erol KÖKTÜRK, Harita Mühendisi
Meslek Odaları Adına

22.06.1948 tarihli ve 5218 sayılı yasadan bu yana geçen **48 yıl** içinde **9 temel yasa ve onları değiştiren 6 yasa** ile birlikte toplam 15 İmar ve Gecekondu Affı Yasası yürürlüğe girmiş. 5-6 yıldan bu yana gündemde olan tartışmalarla 16. yasa yürürlüğe sokulmak isteniyor. **Affetmek istemekle, bir türlü affedememe** arasında gidip gelen tartışmaların bugün için sonuncusunu yapıyoruz.

Tüm bu süreç içinde TMMOB ve bağlı Uzmanlık Odaları, gelişmeler karşısındaki hassasiyetlerini hep dile getirmişlerdir. Bugünkü organizasyonla da bunu bir kez daha ortaya koymaktadırlar.

Sözün başında vurgulamak isterim ki, TMMOB ve bağlı Odalar, kuruluş yasasından ve Tüzüklerinden aldıkları güçle, teknokrat bilinçleri ve inançlarıyla, meslek topluluğumuzun birikimleri ve toplum yararına uğraş veren sivil toplum örgütü olmalarının duyarlılığı ile, olaylara ve gelişmelere nesnel olarak ve bilimsel yaklaşımlarla eğilmişlerdir.

Yaptıkları açıklamalar, yerine ve zamanına göre kamuoyunda ve yönetenlerde olması gereken etkileri yaratamamış olsa da, ülkemize karşı taşıdığımız sevginin doğal bir sonucu olarak, demokratik nitelikli meslek örgütü olmanın sorumluluğunu yerine getirme konusundaki kararlılıklarımızı bundan sonra da sürdüreceğiz.

Ben bu panelde TMMOB'ne bağlı odaların İstanbul birimleri adına söz almış bulunuyorum. Bu görevi bana veren Odalarımıza huzurunuzda teşekkür etmek istiyorum. Bu kolay olmayan görevi yerine getirirken, İstanbul Şubelerinin ve Temsilciklerinin tartışma konumuzla ilgili mücadelelerinin önemini özellikle vurgulamak isterim. Çünkü **ülkemizin bürokrasi ve siyaset başkenti Ankara** ise, **kaçak kentleşmenin ve rant paylaşımının başkenti de İstanbul**'dur. Bu nedenle İstanbul Şubelerimiz hep sıcak bir mücadelenin içinde olmuşlardır.

Konu sabahtan bu yana çok değişik boyutlarıyla ele alınmıştır. Çok değerli sunuşlar yapılmıştır. Konuya ilişkin bugüne değin çok şey yazılmış ve söylenmiştir. Bunları yinelemek ne derece doğru olur bilemiyorum. Bu nedenle, bir önceki Oturum'da Meslek Odaları Tartışıyor Başlığı altındaki değerlendirmelerden sonra, bunları bütünleyen bir yaklaşımı ortaya koymak daha doğru olur diye düşünüyorum.

Bugüne değin yaşananlar ve REFAHYOL Hükümeti'nin 19.09.1996 tarihinde açıkladığı 2. Kaynak Paketi ışığında konuya yaklaşmak, bunları biraz da olsa HABITAT II ile ilintilendirerek sonuca varmak istiyorum.

Konu üzerine yeniden düşünürken, belirginleşen önemli bir nokta var: Af düşünceleri ve niyetleri her zaman olmuş. Hele hele 1984 yılından bu yana hiç gündemden düşmemiş. **Kişiler değişmiş. Ama niyetler değişmemiş.** Bunun altını çizmek istiyorum.

2981 sayılı Yasa'nın af sürecinde bir niteliksel değişimi temsil ettiğini biliyoruz. O güne değinki yasalar, daha çok yataydaki mülkiyet sorununu çözme amacı içinde olmuşlar ağırlıklı olarak. Ama 1984 yılında af, yataydaki işgalcilik sorununu maliklik biçiminde çözerken, bununla yetinmemiş ve bunun yanına ek imar haklarını da eklemiştir. Zaten olayın bugün daha karmaşıklaşmış ve büyümüş biçimde önümüze gelmesinin temel nedeni budur... İstanbul'un o zamanlardaki nüfusu 5 milyon dolayındadır. Ama biliniyor ki o tarihten sonra İstanbul'daki kentleşme oranı %15'ler dolayına fırlamıştır. Buna "İstanbul 20 milyon insanı da kaldırır" diyerek çağrı çıkaran dönemin herhangi bir yetkilisi değil, bizzat başbakanıdır. Afla birlikte en az 4 kat olmak üzere imar hakları verileceğinin müjdesini (!) veren de yine dönemin başbakanıdır.

Bu affın etkileri 1990'lara kadar sürmüştür. Bu etkinin 1989'da azaldığını görenler bu kez konuyu yeniden gündeme getirmişlerdir:

1992 yılında dönemin Maliye Bakanı, "gecekondulaşmanın temel nedeni, devletin toprak sahibi olmasıdır" diyordu. 9 Nisan 1993 günü, dönemin ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı, şimdilerin Başbakan Yardımcısı, yaptığı açıklamada, Bebek Projesi adı altında bir projeyi gündeme getiriyor ve hazine arazilerinin satışa sunulmasını savunuyordu. Yalnızca İstanbul'daki satışlardan beklenen gelir 21 trilyon lira idi.

Bu niyetlerin epey yol aldığı bugün daha net biçimde görüyoruz.

Bazı şeyleri unutmamak gerekmektedir. Toplumsal belleğimizi canlı tutmak zorundayız. O zaman bu niyetlerin dün değil çok daha önceleri ortaya çıktıklarını görebiliriz.

2. Kaynak Paketi içinde gayrimenkul satışlarından beklenen gelir 435 trilyon, gecekondu affından beklenen ise 20 trilyondur.

Dikkat edin gelirden söz ediyorum. Yoksa kamunun elindeki gayrimenkul varlığının kentleşme amacıyla ve toplumsal çıkarlarla harekete geçirilmiş olmasından değil...

Burada bir karşılaştırma bize somut ipuçları verebilir: 2. Kaynak Paketinde yasal olmayan yollardan ülkeye girmiş altın stoklarının bildirimine bağlanması durumunda, çok daha düşük düzeyde alınacak vergilerle bir gelir yaratılması kalemi de vardır. Bu gelir kaleminin büyüklüğü 80-90 trilyon liradır. Buna Kapalıçarşı esnafının memnun olduğunu görüyoruz. Uzmanlar diyor ki, devlet devlet olsa, maliye yeterli biçimde örgütlü olsa bu stokların çok daha yüksek oranlarda vergilendirilmesi söz konusu olacaktı.

Yani ortada yıllardan beri birçok alanda görevini doğru-dürüst yapamayan bir devlet örgütlenmesi var. Kendi mülküne sahip çıkmayan, özel mülkiyete gösterdiği hassasiyeti kendi mülküne göstermeyen bir devlet. Sonra icra organındakiler çıkıp diyor ki, madem ki işgali önleyemedim, hatta özendirdim, bari elden çıkarayım, hem para kazanayım, hem de işgalcilerin desteğini...

Yeni Dünya Düzeni koşullarında, özelleştirmenin ideolojik yanı gizlenerek bir teknik enstrümanmış gibi topluma lanse edildiği koşullarda, af düşüncesi, devletin küçültülmesi siyasasının bir parçası olarak gündeme geliyor... Daha doğrusu getiriliyor. Nedir devletin küçültülmesi niyetlerinin sonuçları?

- KİT'lerin özelleştirilmesi (4046 sayılı Yasa)
- Hazine arazilerinin satışı (4070-4071 Sayılı Yasalar)

- Kamu Lojmanlarının Satışı (Hükümet Kararnamesi)
 - Zilyetlik ve Zamanaşımı Hükümleri (Medeni Kanun ve Kadastro Kanunu)
 - Ormanların hem elden hem de gözden çıkarılması (6831 sayılı Yasada yapılan 4 Kasım 1995 tarihli değişiklik)
- v.d..

Bu bütünü ortaya koymadan niyetlerin gerçek yüzünü eksik değerlendirebiliriz. Yani olay yalnızca gariban gecekonducuların bir güvenceye kavuşturulması kamuflajının ötesinde daha tehlikeli bir temele dayanmaktadır. Esas karşı durulması gereken, bu niyetlerlerdir.

Şimdilerde devleti yönetenler kendi mülküne tasfiyeci bir yaklaşımı yeğliyorlar. Ama bilinmektedir ki, diğer boyutlar bir yana, kamunun mülkiyetindeki taşınmazları şu ya da bu biçimde elden çıkararak, yani mülkiyetini sıfırlayarak başarılı kentleşme örneği ortaya koyabilmiş ülke yoktur. Ama bunu tersi çok örnek vardır.

Kamunun kendi mülkiyetini tasfiye sürecine sokmasının sonucunda, adını artık normal sözcüklerle vurgulayamadığımız bir kentleşme süreciyle karşı karşıyayız.

- Panelin adı Kaçak Kentleşme
- Hukuk ve yasa dışı yapılaşma
- Vahşi ve illegal kentleşme
- Azgınlaşmış rant tutkunluğu

gibi nitelermeler imara aykırı yapılaşma gibi masum nitelermeler sınırını artık aştığımızı gösteriyor. Neden bu nitelermeler yapılıyor:

- Kentlerimizde yeşil alanlar azalıyor (kişi başına 7 m2 olması gereken alan DPT verilerine göre 2.2 m2)
- Ormanlar azalıyor (Yalnızca 1983-1987 yılları arasında Orman Yasası'nda yapılan 5 değişiklik sonucu 2.795.000 dekar orman arazisi orman rejimi dışına çıkarılarak imar rejimi içine sokuluyor; 7. Beş Yıllık Planda ise yılda 250 dönüm alanın orman rejimi dışına çıkarılması hedef olarak konuluyor)
- Tarım arazileri tükeniyor (Türkiye'de 1.5 milyon hektar alan amaç dışı kullanıma açılıyor)
- İçme suyu kaynaklarımız elden çıkıyor (Yalnızca Elmalı-Ömerli havzasında 27 yerleşim biriminde 500.000 insan yaşıyor. Buralardaki işgal alanlarına belediye olma izinleri verilirken nüfus artışı özendirilmiş oluyor)
- Kıyılarımızdaki doğallık kayboluyor (ANAYOL da, REFAHYOL da kıyı kuşağındaki 49 yıllığına kiralanmış 91 alanın kiracılarına satışı için çalışılıyor)
- SİT alanları elden gidiyor

Örnekler çoğaltılabilir. Herbir örnek derinlemesine tartışılması gereken boyutlar içeriyor.

Bunların hepsinin özeti şudur: **İnsana yaraşır, sağlıklı, eşit koşullarda yaşama alanımız hergün daralmaktadır.** Özgürlükleri anayasalarda yazmak yetmiyor. Onları kullanmanın altyapıları yok ediliyorsa, buna karşı durmak gerekiyor.

Burada üzerinde durmak istediğim özel bir örnek var: SİT alanları... Neden özellikle ele almak istiyorum? Bugüne kadar ki hiçbir af girişiminde, yasa yapanlar, SİT alanlarını af kapsamına almaya cesaret edememişlerdi...

Son 2981 sayılı yasada da SİT alanları ve Boğazlar, Adalar af kapsamı dışında tutulmuşlardı... Ama şimdiki girişim, yani REFAHYOL Hükümetinin niyeti bu alanları da af kapsamı içine almaktır... Bunu kendileri söylüyorlar...

Anayasa, Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Yasası (2863), mülkiyet mevzuatımız, Koruma Kurulları ve Yüksek Kurul kararları buna el vermiyordu... Ama biliyorsunuz ki, 19.4 1996 günü ANAYOL Hükümeti Kültür Bakanının iptal ettirdiği Yüksel Kurul ilke kararları arasında birisi var ki çok önemli: 43 sayılı İlke Kararı... Nedir iptal edilen hüküm: **SİT alanları içinde imar affi uygulamasının yapılamayacağı**... Bu karar iptal edilmiş durumda...

Yani SİT alanlarını koruyan kararlar, çevreden başlayarak budanmaya başlanmış durumda... Bu sürecin nerede duracağı belli değil...

Anayasa'da ve ilgili yasalarda bu alanlarla ilgili cezai hükümler bile tanımlanmışken, buralardaki durumun gözden geçirileceğinin söylenmesi, sözcüğün tam anlamıyla pervasızlıktır... Ya mevcut mevzuatın tek tek yok edileceğine ilişkin hazırlıklar vardır, ya da ortada bir aldatmaca, göz boyama vardır.

Şu aralar affedilmesi düşünülen kaçak yapıların önemli bir bölümünün özellikle doğal SİT, ama bazı yerlerde de arkeolojik SİT (gerçi bu kavramlar da bu hükümetler döneminde terk edildi) alanlarında kalmaktadır.

Yıl 1995... Aylardan Ocak... Zamanın Başbakanı, şimdilerin Başbakan Yardımcısı Sait Halim Paşa Yalısı'nda (o da yandı gitti ya...) Dünyada Başka İstanbul Yok başlıklı basın toplantısı yapıyor... Basın Toplantısının 3 ana konusu var: Halkalı Çöplüğü, Kültürel Mirasın Korunması, Boğaziçi ve İçmesuyu Havzalarının Korunması...

Sayın Çiller, Boğaziçi ve içme suyu havzalarını korumaya almak istediklerini söyledikten sonra, Boğaziçi'nde daha önceden kaçak olarak inşa edilmiş yapılar için af getirmediğini kaydederek uygulamak istedikleri modeli şöyle açıklıyor: **imara uygun olarak yapılmış birtakım yapılara yeniden ruhsat verilme imkanı yaratmak ve diğerlerini önlemek**...

Burada bir **dil sürçmesi yok ise felaket var** demektir... İşte bu yaklaşımlar, Boğaziçi gibi bir Doğal SİT alanından başlayarak diğerlerine yayılacak bir affin sinyalleridir. Ve ne yazık ki şu da bilinmektedir: Buralara ilişkin af söylentileri bile buralardaki talan sürecinin ivmesini artıracaktır!..

Yani gelinen noktada bazı kanıksamalar oluştu: hazine arazileri elden gitti, dağ-taş gitti, ormanlar gitti, kıyıları gitti... Yavaş yavaş bu gidişler kabullenildi... İkinci Dünya Savaşında Alman Rahibin öyküsüne benzer biçimde... Hatta insanlarda "enayilik bizde ki, boş bulduğumuz yere bir konu yapmadık" türü düşünceler gelişmeye başladı... Ama sıranın SİT'lere geleceğini düşünmek bile olası değilken, o da kapıyı zorluyor...

Kültür değerlerimiz, doğal zenginliklerimiz, tarihsel kalıtımız tehdit altındadır... Bunu vurgulamak ve uyarmak istiyoruz... Böylesi bilinçaltıları yarata yarata, kolay olmasa da bu alanları da bir gün işgalcilerine verebilirler... Buralar onların ne umuruna ki...

Bu uyarıyla birlikte başka birkaç tehlikenin daha altını çizmek istiyorum. Neler olmaktadır imar afları sık sık yinelenince?

- İnsanlarda ciddi boyutlarda ahlaksal çöküntü ve çevreye duyarsızlık gelişmiştir. Rantlar artık baş döndürmeye başlamıştır.
- Göçler nedeniyle toplumsal konumları değişen insanlarda kimlik erozyonları yaşanmaktadır.

- Kent içi adaletsizlik ve eşitsizlik uçurumlar boyutuna varmaktadır. Devlet yasalara saygılı vatandaşları, saygılı olanlar karşısında kayırmakta ve ayırımcılık yapmaktadır.
- Belediyelerde yönetim zafiyetleri oluşmaya başlamıştır. Birçok belediye için kaçak yapılaşmaya ve kentleşmeye göz yummak, kasesını düzeltmenin bir meşru yoluna dönüşmüştür.
- Daha da tehlikelisi, siyaset arenasında, kaçak yapılaşmaya ve sonuçta affetmeye, oya tahvil etme düşüncesiyle yaklaşmaktadır.
- Gecekondularda oturanların % 70'inin kiracı olduğu biline bilince çıkarılacak af kimin için af olacaktır?

Bu nedenlerle belki de kentlerin planlı gelişmesi, hazine arazilerinin kamusal amaçlarla ve toplum yararı doğrultusunda ve sağlıklı kentleşme amaçlarıyla değerlendirilmesi, doğal-kültürel-tarihsel kalıtımızın ve değerlerimizin korunması yolunda Odalarımızca geliştirilen öneriler gündem dışı ve etkisiz öneriler olarak kalmakta ve destek bulmamaktadır...

Bunların da farkındayız... Ama bu bizleri bu konuda öneriler ve uyarılar yapma sorumluluğundan kurtarmaz... O nedenle ısrarla ve inatla bu görevimizi yerine getireceğiz...

Size şimdi bazı satırlar okumak istiyorum:

- Kalkınma Planları ile kentsel gelişme planları arasında görülen planlama kademeleri eksikliği, 3194 sayılı İmar Kanunu'nda da belirginleşen ve çeşitli planlama ve uygulama sürecinde yaşanan çok başlılık... (s. 142)
- Kentleşmede ülke düzeyinde yatay ve nüfus büyüklükleri itibariyle dikey denge sağlanamamıştır (s. 142).
- Kentsel nüfusun ülke nüfusuna oranının 1995 yılında yüzde 60.9'a yükseldiği tahmin edilmektedir. 1990-1995 döneminde yıllık ortalama olarak yüzde 4.4 oranında gerçekleştiği tahmin edilen kentleşme hızı nedeniyle, kentlerde alt ve üstyapı yatırımları sürekli artan nüfusun ihtiyaçlarını karşılamada yetersiz kalmaktadır (s. 142).
- Kentlerde planlama faaliyetine gereken önem ve öncelik verilmemiş, bunun sonucunda kent rantlarının plansız ve yasa dışı yollardan paylaşılması sorunu artmış, büyük kentlerdeki altyapı ve ulaşım sorunları ağırlaşmış ve gecekondu alanları genişlemiştir. Kentsel arsa üretiminin ihtiyaca cevap verememesi ve bu alandaki rantların yüksekliği kaçak yapılaşmayı sürekli hale getirmiştir. Büyük şehirlerdeki konutların yarısından fazlası gecekondu ve ruhsatsız konuttur (s. 142).
- Ülkedeki kentsel arazi kullanım biçimleri, konut dışında, gelişmiş ülke standartlarına göre etersiz oranlardadır. 1970-1990 döneminde kentlerde konuta yüzde 40, sanayiye yüzde 6.8, yol ve meydanlara yüzde 8.8, yeşil alanlara yüzde 2.2 ve ticarete yüzde 1.1 oranında alan ayrıldığı araştırmalarla saptanmıştır. Kentler, ulaşım, ticaret, rekreasyon ve kamuya açık alanları sınırlı, emen hemen sadece konut alanlarından oluşan bir görünüm arz etmektedir (s. 143).
- Kent rantlarının yüksekliği ve götürülen altyapı hizmetleriyle artan rantlardan kamuya dönüş olmaması, yasal olmayan bir gayrimenkul piyasasının oluşmasına neden olmaktadır (s. 143)
- Kentlerde yaşam çevresi ve yaşam kalitesi geliştirilecek ve iyileştirilecektir (s. 149).

- Kentleşmede yatay ve dikey dengenin sağlanmasına yönelik olarak sanayileşme, kamu yatırımları ve teşvik politikalarının büyükşehirlere göçü ve sanayi yığılmasını özendirmemesine dikkat edilecek; göç, metropoller yerine bölge merkezlerine, orta büyüklükteki kentlere ve merkezi nitelikteki diğer yerleşim birimlerine yönlendirilmeye çalışılacaktır. Bu amaçla geliştirilecek kentler, sanayi teşvikleri, altyapı, hizmet ve konut yatırımları ile desteklenecektir (s. 149).
- Kentlerde arsa temini, altyapının geliştirilmesi, konut ve altyapı konuları bir bütün olarak ele alınacaktır. Yeni gecekondulaşmalara imkan vermemek için yaratılan rantların kamuya aktarılması sağlanacaktır (s. 149).
- Kentlerde tarihi, doğal ve kültürel değere sahip alan ve eserlerin korunması ve yenilenmesine önem ve öncelik verilecek, kent kimliğini oluşturan şehircilik ve mimari tarzlarını koruma ve geliştirme faaliyetleri teşvik edilecektir (s. 150).
- Önceden tasarlanmış rant paylaşımını ve yasa dışı davranışları ciddi şekilde teşvik eden ıslah imar planı uygulamalarına son verilmesi amacıyla 2981 ve 3290 sayılı İmar Affı Kanunlarının esasen geçici olup da sonradan süresi uzatılmış bulunan ıslah imar planlarına ilişkin hükümleri kaldırılacaktır (s. 151).
- Büyük kentlerin yarısından fazlasını oluşturan gecekonduların yasal konut haline dönüştürülebilmesi ve sağlanan rantın kamuya aktarılabilmesi için kent yenilenmesine imkan tanıyan ve kendi kendini finanse edebilecek düzenlemelerin yapılması, belediyelere arsa sağlanmasının yeniden düzenlenmesi amacıyla 775 sayılı Gecekondu Kanunu'nda gerekli değişiklikler yapılacaktır (s. 152).
- Hazineye ait tarım arazileri ile işletilmeyen tarım arazilerinin alım satımını düzenlemek amacıyla bir organizasyon oluşturulacaktır (s. 152)
- (Metropollerde)Belediyeler ve mülki idareler arasında yeterli ölçüde eşgüdümün sağlanamaması, gerekli ve etkin denetimin yapılamaması sonucu kamu arazileri işgal edilmiş ve plansız kentleşme meydana gelmiştir (s. 152).
- (Metropollerde) başta kamu arazileri kullanılmak üzere altyapısı hazır, planlı arsa üretilecek ve toplu konut uygulamalarıyla konut açığının giderilmesine çalışılacak, bu uygulamayla aynı zamanda kamuya gelir sağlanacaktır (s. 154).
- (Metropollerde) hazine arazilerini ve özellikle koruma ve SİT alanları ile orman dışına çıkarılan yerleri işgal eden, üzerine inşaat yapan veya yaptıran, bunlardan menfaat temin edenler için ilgili kanunlarda düzenlemeler yapılarak, caydırıcı nitelikte cezai hükümler getirilecektir (s. 154).
-
-

Bunlar Parlamentonun kabul ettiği ve onayladığı 7. Beş Yıllık Kalkınma Planı'ndan alıntılar...
Bunlara katılmamak elde değil...

Öte yandan HABITAT II'de kabul edilen İstanbul Deklarasyonu'nda, Küresel Eylem Planı'nda, Sivil Toplum Kuruluşları Bildirgesi'nde kabul edilen kararlar var...

HABITAT II'nin ana fikri olan sivil toplum kuruluşlarının da katılımıyla sürdürülebilir insan yerleşimleri kararları var...

Sahi bunlar niye kabul ediliyor? Neden bunların altına imza atılıyor? Neden daha sonra olaylar tam tersi yönde geliyor? Neden?

Onca paneller yapıyoruz... Meslektaşlarımızla çalışıyor, öneriler geliştiriyoruz... Kararlar alınıyor... Davalar açılıyor, davalar kazanılıyor...

Sonra olaylar yine bildik biçimde geliyor... Neden?

Artık çözüme gelmeliyim...

Ülkemizdeki bir zafiyetin altını çizmemiz gerekiyor: Siyasiler ve yönetenler katındaki **söylem ve eylem çelişkisi**...

Bu katmanlarda niyetlerin söylenenler kadar samimi olmadığını vurgulamamız gerekmektedir.

Yapılması gereken, kentsel alanların bir an önce siyaset kurumunun propaganda ve çıkar alanı olmaktan kurtarılmasıdır. Bunun için de söylem ve eylem samimiyeti kurulmalıdır.

Ülkedeki temsil krizi katılımcılıkla düzeltilebilir. Aritmetiksel hesaplara dayalı bir siyaset yapılanmasının, sayılara dayalı bir rahatlık içinde pervasızca ve kafasının estiği gibi davranma rahatlığı olmamalıdır. Uzmanlıklara daha fazla önem veren bir katılım süreci örgütlenmek zorundadır.

Bu olmayacaksa, neden HABITAT II belgeleri altına imza atılmış, daha doğrusu neden HABITAT II'ye ev sahipliği yapılmıştır?

Bu anlamda, niyetli olanları, af konusundaki girişimlerinden vaz geçmeye çağırıyoruz.

Bir an önce, tüm siyasi partileri bağlayacak bir Kentleşme ve Toprak Kullanımı Belgesini hazırlamak için katılım süreci örgütlemeye çağırıyoruz...

Siyasileri, kentsel alanlarımızı kendi subjektif niyetlerinin laboratuvarı, daha doğrusu yaz-boz tahtası olarak kullanmaktan vazgeçmeye çağırıyoruz...

Sorun erdemli bir siyasal yapılanma, dürüst önderlikler, sağduyulu ve bilime dayalı yöneticilik, katılımcılığa dolayısıyla uzmanlığa önem veren bir yeniden yapılanmadan geçmek zorundadır...

Bu nedenle de siyasilerimizi ve yönetenlerimizi TMMOB'ye ve bağlı Uzmanlık Odalarına kulak vermeye çağırıyoruz...